

Sygnatura akt I C 168/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Grzegorzcyk
Protokolant:	sekr. sądowy Paweł Tymiński

po rozpoznaniu w dniu 08 września 2015 r. w Ostrołęce

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. P.

o zapłatę kwoty 548,23 zł

orzeka:

- zasądza od pozwanego M. P. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 548,23 zł (pięćset czterdzieści osiem złotych dwadzieścia trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 stycznia 2015r. do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego M. P. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 210 zł (dwieście dziesięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych), tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Katarzyna Grzegorzcyk

Sygn. akt I C 168/15 upr.

UZASADNIENIE

W dniu 13 stycznia 2015r. (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, wystąpił z pozwem w (...) przeciwko M. P. o zapłatę kwoty 548,23 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 stycznia 2015r. do dnia zapłaty. Wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu: opłaty sądowej od pozwu 30 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego 180 zł.

W uzasadnieniu powód wyjaśnił, że w dniu 24 grudnia 2013r. zawarł z pozwanym umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), w ramach oferty promocyjnej, na czas oznaczony. Powód świadczył na rzecz pozwanego usługi telekomunikacyjne. Pozwany przyjął na siebie w umowie zobowiązanie o charakterze niepieniężnym do utrzymywania karty SIM, wydanej mu przy zawarciu umowy, w stanie aktywności przez cały okres obowiązywania umowy. Umowa pomiędzy stronami została rozwiązana, z przyczyn leżących po stronie pozwanego, przed upływem oznaczonego w niej okresu. Pozwany nie wykonał przyjętego na siebie zobowiązania niepieniężnego do utrzymania karty SIM w stanie aktywności, przez czas oznaczony w umowie. Wydana karta SIM została deaktywowana. Z tego powodu powód naliczył karę umowną 500 zł, zgodnie z zaakceptowanymi przez pozwanego warunkami oferty

promocyjnej, za czas będący różnicą pomiędzy przyjętym przez pozwanego okresem zobowiązania pieniężnego, a faktycznie spełnionym zobowiązaniem niepieniężnym. Nie przekroczyła ona wartości ulgi przyznanej abonentowi, pomniejszonej o proporcjonalną wartość tej ulgi, za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Za opóźnienie w realizacji faktur wystawionych w okresie obowiązywania umowy powstała zaległość objęta: notą odsetkową nr (...) z dnia 06 maja 2014r. w wysokości 0,75 zł, notą odsetkową nr (...) z dnia 09 lipca 2014r. w wysokości 11,99 zł oraz notą odsetkowa nr (...) z dnia 07 stycznia 2015r. w wysokości 35,49 zł. Odsetki ustawowe za opłacone z opóźnieniem faktury strona naliczyła zgodnie art. 481 § 1 k.c., od dnia następnego po dniu wskazanym, jako data płatności poszczególnych kwot, do dnia ich wystawienia. Powód wyjaśnił, że wartość niezapłaconych należności, wynikających z zawartej umowy, na dzień sporządzenia salda wynosiła łącznie 548,23 zł (k.2-4 e-pozew).

W dniu 15 stycznia 2015r. Sąd Rejonowy Lublin -Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w (...). Uwzględnił żądanie pozwu w całości, zasądził na rzecz powoda zwrot kosztów postępowania (k.5 nakaz zapłaty).

W ustawowym terminie pozwany M. P. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty. Wskazał, że karta SIM okazała się nieaktywna. W serwisie polecono mu, by odesłał kartę na adres (...) S.A. z siedzibą w W. (k. 5v. e-sprzeciw).

Na skutek utraty mocy nakazu zapłaty Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 26 lutego 2015r. przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ostrołęce (k.8v. postanowienie Sądu).

W odpowiedzi na sprzeciw powód, za pośrednictwem pełnomocnika, w dniu 29 kwietnia 2015r. złożył pismo procesowe, w którym podtrzymał żądanie pozwu.

Przedstawił dodatkową argumentację dla żądania pozwu. Podniósł, że twierdzenia pozwanego, jakoby karta SIM była nieaktywna pozostawały gołosłowne. Podobnie jak fakt, by kartę tę pozwany zwrócił. Pozwany do momentu zablokowania karty SIM aktywnie korzystał z karty. Z bazy elektronicznej prowadzonej przez powoda nie wynikało, by na adres powoda została dostarczona przesyłka zawierająca przedmiotową kartę. Dodatkowo podkreślił, że pozwany własnoręcznie podpisał potwierdził fakt zawarcia umowy, jak też okoliczność, że zaakceptował regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych, cennik usług oraz regulamin promocji powoda. Przez czas trwania umowy powód świadczył usługi telekomunikacyjne na jego rzecz, za które pozwany miał obowiązek zapłacić w ustalonym terminie. Zgodnie z warunkami oferty promocyjnej, w przypadku rozwiązania umowy przez pozwanego lub z winy pozwanego przed upływem okresu, na jaki umowa została zawarta, wobec niewykonania przez pozwanego zobowiązania do utrzymywania karty SIM w stanie aktywności, w sieci powoda, przez czas oznaczony w umowie, pozwany zobowiązał się do zapłaty kary umownej, w kwocie określonej w warunkach oferty promocyjnej. Pismem z dnia 06 maja 2014r. powód wypowiedział umowę ze skutkiem natychmiastowym, naliczył karę umowną, ale nie za niewykonanie/nienależyte wykonanie obowiązku zapłaty faktur, co stanowiłoby o pieniężnym charakterze tego zobowiązania, lecz za niewykonanie/nienależyte wykonanie zobowiązania polegającego na "trwaniu w umowie" przez czas w niej określony (k.12-14 pismo procesowe powoda). W pismach procesowych z dnia 21 maja 2015r. i z dnia 25 czerwca 2015r. powód podtrzymał tak zaprezentowane stanowisko (k.55,72 pisma procesowe powoda).

W dniu 01 czerwca 2015r. pozwany, działając za pośrednictwem fachowego pełnomocnika, złożył pismo procesowe, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości, powołał się na fakt odstąpienia od umowy wobec wady rzeczy. Wniósł o zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu stanowiska pozwany wyjaśnił, że skutecznie odstąpił od umowy, gdyż okazało się, że karta SIM była nieaktywna (uszkodzona). Do odstąpienia od umowy doszło niezwłocznie po próbie aktywowania karty. Pozwany zwrócił kartę na adres powoda. Nowej karty SIM nie otrzymał (k.59-62 pismo procesowe pozwanego).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 24 grudnia 2013r. M. P. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), w ramach oferty promocyjnej. Na umowę składały się kontrakt główny, regulamin i cennik.

Umowa została zawarta przez przedsiębiorcę z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, poza lokalem przedsiębiorstwa. Umowę, na warunkach zaoferowanych przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość- telefonu- dostarczył kurier. M. P. złożył podpis pod umową, której egzemplarz zwrócił do operatora. Wraz umową zostało doręczone mu urządzenie o nr (...).

W ramach przedmiotu umowy oraz zasadniczych zobowiązań stron w pkt 1 umowy strony ustaliły, że operator świadczy abonentowi określone w umowie usługi telekomunikacyjne, a abonent z tego tytułu uiszcza operatorowi opłaty zgodnie z cennikiem. Abonent zobowiązał się także do utrzymywania aktywnej karty SIM przez cały okres obowiązywania umowy.

W pkt 2 ust. 6 umowy strony ustaliły, że abonent nabywa równocześnie urządzenie o nr (...) w cenie określonej na fakturze. Cena urządzenia 1.318,60 zł z VAT płatna była w 49 ratach. Pierwsza rata płatna przy zawarciu umowy wynosiła 1, zł. Następne 24 miesięczne raty wynosiły po 16 zł, a kolejne 24 miesięczne raty po 38,90 zł.

Operator wyjaśnił, że świadczył usługi telekomunikacyjne w oparciu o nr (...). Umowa została zawarta na czas określony, tj. do dnia 24 grudnia 2015r.

W pkt 6 umowy strony zastrzegły, że w związku z zawarciem umowy operator udzielił abonentowi ulgi w wysokości 3.777,75 zł. Zastrzeżono zarazem, że jednostronne rozwiązanie umowy przed upływem czasu oznaczonego, na który została ona zawarta, dokonane przez abonenta lub przez operatora, z winy abonenta, oznaczało naruszenie przez abonenta zobowiązania niepieniężnego do utrzymywania aktywnej karty SIM przez ten czas. W takim przypadku abonent zobowiązał się zapłacić, na pisemne żądanie operatora, karę umowną, której maksymalna wysokość wynosiła 500 zł. Kara umowna nie przekraczała wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną wartość tej ulgi za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

W pkt 10 umowy strony określiły tryb i warunki rozwiązania umowy. Umowa mogła być rozwiązana bez odszkodowania po upływie czasu oznaczonego, na który została zawarta. Rozwiązanie umowy następowało w wyniku jej wypowiedzenia, złożonego w formie pisemnej z zachowaniem 30- dniowego okresu wypowiedzenia. Skutek wypowiedzenia przypadał na koniec cyklu rozliczeniowego rozpoczynającego się po dniu doręczenia wypowiedzenia drugiej stronie. Do dnia wypowiedzenia umowy naliczane były opłaty wynikające z umowy. W przypadku, gdy umowę wypowiedział abonent składał on wypowiedzenie do punktu sprzedaży lub na adres operatora.

W pkt 10 ust. 3 umowy jej strony zastrzegły, że w przypadku naruszenia przez abonenta postanowień umowy, w szczególności w zakresie obowiązku ponoszenia przez abonenta opłat, operator mógł rozwiązać umowę w każdym czasie, ze skutkiem natychmiastowym, po uprzednim wezwaniu abonenta do zaprzestania naruszeń lub usunięcia ich skutków i bezskutecznym upływie wyznaczonego abonentowi w tym celu terminu.

W pkt 10 ust. 4 umowy strony ustaliły zasady, na jakich operator miał prawo rozwiązać umowę w każdym czasie ze skutkiem natychmiastowym bez wcześniejszego uprzedzenia abonenta.

M. P. składając podpis pod umową (kontraktem głównym) potwierdził, że zapoznał się z warunkami umowy, regulaminu i cennika.

(...) S.A. z siedzibą w W. przystąpił do realizacji umowy. Za świadczone usługi wystawiał i przysyłał na adres abonenta faktury. Po stronie abonenta powstała zaległość za opóźnienie w realizacji faktur wystawionych w okresie obowiązywania umowy grudnia 2013r.- czerwca 2014r., objęta: notą odsetkową nr (...) z dnia 06 maja 2014r. w wysokości 0,75 zł, notą odsetkową nr (...) z dnia 09 lipca 2014r. w wysokości 11,99 zł oraz notą odsetkowa nr (...) z dnia 07 stycznia 2015r. w wysokości 35,49 zł.

W związku z naruszeniem przez abonenta pkt 6 umowy, tj. zobowiązania niepieniężnego do utrzymywania aktywnej karty SIM przez okres trwania umowy operator naliczył też karę umową w kwocie 500 zł. Nie przekroczyła ona wartości

ulgi przyznanej abonentowi, pomniejszonej o proporcjonalną wartość tej ulgi, za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

W piśmie z dnia 06 maja 2014r. (...) S.A. z siedzibą w W. wypowiedział umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i wezwał abonenta do zapłaty. Wypowiedzenie umowy nastąpiło ze skutkiem na dzień 15 czerwca 2014r. Wobec braku realizacji obowiązku zapłaty wystąpił na drogę sądową. Dwie noty odsetkowe zostały wystawione już po wypowiedzeniu umowy. Dotyczyły skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie faktur wystawionych za okres obowiązywania umowy, wyliczonych za czas poprzedzający wniesienie pozwu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: fakty i okoliczności powołane przez stronę powodową, które zostały przyznane przez pozwanego w warunkach art. 229 k.p.c. lub przez niego niezaprzeczone - w trybie art. 230 k.p.c. Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy znalazły także potwierdzenie w przeprowadzonych dowodach z dokumentów wymienionych w protokole rozprawy z dnia 08 września 2015r. w szczególności w postaci: zestawienia niezapłaconych faktur i not księgowych, umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, regulaminu świadczenia tychże usług, pism kierowanych przez powoda do pozwanego z dnia 06 maja 2014r., zestawienia niezapłaconych faktur i not na dzień 06 maja 2014r., zestawienia zawartych umów i kar umownych, zbiorowego potwierdzenia nadania listów poleconych, faktur i not księgowych na k.18-46, pism procesowych powoda z dnia 20 maja 2015r. i z dnia 29 maja 2015r. na k.82-85.

Wartość formalna ani merytoryczna tych dowodów nie była kontestowana przez pozwanego i jako taka nie budziła wątpliwości Sądu. Stanowiły one podstawę ustaleń faktycznych oraz ocen prawnych w sprawie, zgodnie z kierunkiem żądania pozwu.

Zeznania pozwanego M. P. w charakterze strony (k.79-80, z odwołaniem się do złożonych przez niego wyjaśnień informacyjnych k.70) nie dysponowały na tyle silną mocą dowodową, by orzec zgodnie z kierunkiem argumentów sprzeciwu. Nie zostały wsparte inicjatywą dowodową, która pozwoliłaby zakwestionować zgłoszone przez powoda dowody z dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Powód przytoczył w pozwie określone fakty i poparł je dowodem z dokumentów. W ocenie Sądu pozwany nie wykazał, by zwolnił się z obowiązku zapłaty za świadczone usługi zgodnie z umową, czyli skapitalizowanych odsetek naliczonych za opóźnienie w realizacji faktur wystawionych za okres obowiązywania umowy, w kwotach 0,75 zł, 11,99 zł i 35,49 zł ani kary umownej w wysokości 500 zł, zastrzeżonej za niewykonanie zobowiązania o charakterze niepieniężnych. Przedstawione rozliczenie nie zostało przez pozwanego skutecznie zakwestionowane.

Strony zawarły umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w rozumieniu art. 56 i n. ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U.2014.243 t.j.). W ramach zasadniczych zobowiązań umowy powód świadczył pozwanemu określone w umowie usługi telekomunikacyjne, a pozwany z tego tytułu uiszczał operatorowi opłaty zgodnie z cennikiem. Abonent zobowiązał się także do utrzymywania aktywnej karty SIM przez cały okres obowiązywania umowy.

Zasady płatności za świadczone usługi były pozwanemu znane i wiążące, a przynajmniej nie wykazał nic przeciwnego. Jak przyznał słuchany w charakterze strony nie zapoznał się z treścią umowy tylko podpisał nie czytając. Było to zaniechanie, które obciążało abonenta, a nie stronę przeciwną. Co więcej pozwany przyznał, że mając negatywne doświadczenie w związku z zawarciem pierwszej umowy, zdecydował się zawrzeć kolejną umowę na podobnych warunkach. Z treści pism procesowych powoda, z których dowód został przeprowadzony na posiedzeniu niejawnym, w warunkach art. 224 § 2 k.p.c., wynikało, że pozwany zawarł nie dwie, ale w sumie cztery podobne umowy. Jedna była przedmiotem sporu w tym procesie, trzy inne w sprawie o sygn. akt I C 136/15 upr.

Roszczenie o zapłatę kary umownej powód oparł na pkt 6 ust. 2 umowy. Strony zastrzegły tam dopuszczalność dochodzenia kary umownej przez pozwanego w kwocie 500 zł, w przypadku naruszenia przez abonenta zobowiązania niepieniężnego, polegającego na utrzymaniu aktywnej karty SIM, przez okres oznaczony w umowie. Zobowiązanie to, obok świadczenia przez operatora usług telekomunikacyjnych, zostało ustalone jako zasadnicze (istotne) świadczenie stron (k.19 - pkt 1 umowy).

Rozwiązanie umowy przez operatora z winy abonenta oznaczało zarazem naruszenie obowiązku utrzymywania w stanie aktywnym karty SIM i skutkowało prawem operatora do naliczenia kary umownej w warunkach art. 483 k.c. Także co do ustalenia tej opłaty pozwany nie przedstawił żadnych argumentów formalnych lub merytorycznych, które żądanie to czyniłyby nieuprawnionym. Nie podważał skuteczności rozwiązania umowy. Nie podjął dyskusji na płaszczyźnie prawa operatora do naliczenia wskazanej kwoty, czy jej wysokości.

Pozwany w tym procesie podniósł jedyny zarzut- odstąpienia od umowy. Swych twierdzeń nie poparł jednak w sposób satysfakcjonujący żadnym dowodem. Nie wykazał, by wdrożył tryb właściwy dla odstąpienia od umowy i zrealizował jego warunki, w tym by skutecznie zwrócił kartę SIM.

Okazany na rozprawie w dniu 08 września 2015r. (k.79) dowód nadania przesyłki do magazynu powoda (na życzenie powoda został zwrócony) pochodził z 21 maja 2012r. i nie pozostawał w żadnym związku z wykonaniem przedmiotowej umowy, która została zawarta 23 grudnia 2013r. Porównanie daty zawarcia umowy i daty nadania przesyłki już wykluczało tezę, by powód zwrócił kartę SIM i odstąpił od spornej umowy. Z dowodu nadania nie wynikało też co w istocie było przedmiotem przesyłki, ani, że operator ją rzeczywiście odebrał. W tym zakresie powód nie zgłosił stosownej inicjatywy dowodowej, a był to fakt obiektywnie weryfikowany. Trudno zatem polemizować ze stanowiskiem powoda, który zaprzeczył, by rzeczona karta SIM został mu zwrócona.

Pozostając nadal w sferze rozważań nad zarzutem odstąpienia od umowy dodać należało, że sporna umowa została zawarta poza lokalem przedsiębiorcy oferującego usługi telekomunikacyjne, z konsumentem, bez jednoczesnej obecności obu stron, na warunkach, obecnie nieobowiązującej już ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U.2012.1225 j.t.) (v. art. 51 i 52 ustawy z dnia 30 maja 2014r. o prawach konsumenta Dz.U.2014.827 t.j.). Nie zachodziły w tym wypadku wyłączenia przewidziane art. 5,16 wspomianej ustawy z dnia 2 marca 2000r.

Prawo konsumenta do odstąpienia od umowy zawartej na warunkach art. 1, czy art. 6 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny regulowały przepisy art. 7 ustawy. Art. 7 ust. 1 - w brzmieniu na datę zawarcia umowy - stanowił, że konsument, który zawarł umowę na odległość, mógł od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie w terminie dziesięciu dni, ustalonym w sposób określony w art. 10 ust. 1. Do zachowania tego terminu wystarczyło wysłanie oświadczenia przed jego upływem.

Pozwany nie podjął trudu, żeby wykazać, by te warunki w sposób skuteczny zrealizował.

Strona pozwana w piśmie procesowym z dnia 01 czerwca 2015r. nawiązywała także do regulacji ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U.2002.141.1176), również obecnie nieobowiązującej, ale znajdującej zastosowanie w zastanym stanie rzeczy (v. art. 51 i 52 ustawy z dnia 30 maja 2014r. o prawach konsumenta Dz.U.2014.827 t.j.).

Przypomnieć trzeba było, że przedmiotem umowy było nie tylko świadczenie usług telekomunikacyjnych, ale także sprzedaż urządzenia nr (...) (k.19v. - pkt 2 ust. 6 umowy). Sprzedaż urządzenia odbywała się na zasadach sprzedaży konsumenckiej, w rozumieniu art. 1 powołanej ustawy. Okoliczność ta nie stała się przedmiotem szczególnej opozycji żadnej ze stron umowy. Dlatego też Sąd, w tym miejscu, jedynie odwołał się do pojęcia konsumenta, przedsiębiorcy (v. art. 22¹ k.c., art. 43¹ k.c.), definicji towaru konsumpcyjnego, pojęcia sprzedaży konsumenckiej, w rozumieniu omawianej ustawy.

Wykładnia tych pojęć nie wymagała pogłębionej argumentacji tym bardziej, że strony nie forsowały żadnych zarzutów, które determinowałyby taką potrzebę. Wspomnieć jedynie wypadało, że zakresu objętego regulacją ustawy wyłączone były dwa rodzaje sprzedaży- sprzedaż energii elektrycznej, gazu i wody, chyba że były sprzedawane w ograniczonej ilości lub w określonej objętości. Ustawa nie miała też zastosowania do sprzedaży egzekucyjnej oraz sprzedaży dokonywanej w postępowaniu upadłościowym albo innym postępowaniu sądowym, choćby sprzedaż dotyczyła rzeczy ruchomej i była dokonana na rzecz osoby fizycznej w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą. Natomiast nie podlegała wyłączeniu spod działania ustawy sprzedaż poza lokalem przedsiębiorstwa (art. 1-5 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny) ani sprzedaż na odległość (art. 6-17 w/w ustawy).

W art. 4, 6 ustawy o sprzedaży konsumenckiej zostało zdefiniowane pojęcie niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową, zaś w art. 8 wymienione roszczenia konsumenta, jakie w związku tym mógł formułować wobec sprzedawcy. Przepis ten, na datę zawarcia umowy, stanowił, że jeżeli towar konsumpcyjny był niezgodny z umową, kupujący mógł żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana były niemożliwe lub wymagały nadmiernych kosztów. Jeżeli kupujący, z przyczyn określonych powyżej, nie mógł żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdołał uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażały kupującego na znaczne niedogodności, miał on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy.

Także na gruncie tak zdefiniowanych przesłanek trudno było podzielić racje pozwanego i odstąpienie od umowy, nieoparte żadnym pisemnym dowodem, uznać za skuteczne. Pozwany nie wykazał, by powiadomił operatora - w przepisanej ustawą terminie- o niezgodności towaru z umową, ani by zgłosił którekolwiek z przewidzianych treścią art. 8 roszczeń. Art. 9 ust. 1 ustawy stanowił, że kupujący tracił uprawnienia przewidziane w art. 8, jeżeli przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową nie zawiadomił o tym sprzedawcy. Do zachowania terminu wystarczyło wysłanie zawiadomienia przed jego upływem.

Stosownie do fundamentalnej zasady postępowania dowodowego, ciężar dowodu spoczywał na tym, kto twierdził, a nie kto zaprzeczał (art. 6 k.c.).

Pozwany miał zatem obowiązek uwiarygodnić, że skutecznie od umowy odstąpił z powodu wady rzeczy, czy raczej niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową (art. 1 ust. 4 cytowanej ustawy stanowił, że do sprzedaży konsumenckiej nie stosowało się przepisów art. 556-581 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r.- Kodeks cywilny). Nie uczynił tego. Karta SIM - jak wynikało z załączonych dowodów - została aktywowana, a powód świadczył na rzecz pozwanego usługi telekomunikacyjne. Wynikiem tego były wystawione faktury, za opóźnienie w zapłacie, których powstały zaległości objęte notami odsetkowymi dochodzonymi w sprawie.

Zeznając w charakterze strony pozwany twierdził, że z telefonu nie korzystał i za świadczone usługi nie płacił. Pozostawało to jednak w rażącej opozycji do dowodów zgłoszonych w pozwie. Faktury za świadczone usługi za sporny okres przychodziły do pozwanego pozwany wówczas ich nie negował. Co więcej zdecydował się na zawarcie kolejnych aż trzech umów z tym samym operatorem, na podobnych zasadach.

Dlatego też, w oparciu o powoływane wyżej przepisy, w szczególności postanowienia wiążącej strony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w nawiązaniu także do treści art. 353 § 1 k.c. oraz po rozważeniu zarzutu odstąpienia od umowy, na zasadach przewidzianych w cytowanych przepisach, Sąd rozstrzygnął jak w pkt 1 sentencji. O roszczeniu odsetkowych orzekł po myśli art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w myśl ogólnej zasady odpowiedzialności za wynik procesu, tj. art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 t.j.). Należne przeciwnikowi powoda i przez niego dochodzone koszty procesu sprowadzały się do kwoty opłaty sądowej od pozwu 30 zł i kosztów zastępstwa procesowego 180 zł (k.3v.).

SSR Katarzyna Grzegorzcyk